Ч. 140. Неділя 2 (15) липня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Заява Векерлього.

В буджетовій комісиї угорского сойму зложив дня 10 с. м. — як пишуть з Будапешту — президент кабінету др. Векерле дуже важну заяву з огляду на переговори з Австриєю о новий економічний договор. В соймі і в буджетовій комісиї заволоділо було стремленє до заведеня нової системи податків консумцийних, аби тим привернути буджетову рівновагу, захитану в своїх основах в наслідок неплаченя податків за часів правленя кабінету Феєрварі'ого. Крім того Мадяри хотіли тим способом дійти чим скорше до цілковитого фінансового відокремленя. Лучили они з тим намір заведеня горівчаного і нафтового монополю. Секретар державний в міністерстві скарбу бар. Попович відозвав ся був о тім в бесіді виголошеній в Пресбурзі так, що загально думано, що правительство ще в часї сеї сесиї соймової виступить з предложенєм нафтового і горівчаного монополю. Загально хвалено той намір, можна сказати, що став ся він улюбленою думкою пануючого сторонництва, котре надіяло ся величезних заходів з тих монополів. Они мали достарчити фондів на управильненє буджету, на будову каналів, на викінченє реґуляциї валюти, словом на всьо, що буде треба. Коли відтак президенти міністрів др. Бек і др. Векерле умовили ся що до угодових переговорів, були на Угорщині всї пересьвідчені, що угорска сторона вилучить з так званого „свобідного обороту“ чотири слідуючі предмети: цукор, пиво, горівку і нафту. Границї митової між Австриєю і Угорщиною очивидно ніхто не хотів; обставано при тім, що товари будуть перевожені з одної половини монархії до другої без оплат, цілком як доси, але від того свобідного обороту вилучено ті чотири предмети, аби два з них можна було инакше оподатковати як в Австриї, а другі два зробити державним монополем. Ясна річ, що такий намір незвичайно утруднював би будучі переговори з Австриєю о економічну умову, при котрій не було би митової границї, бо коли би з Австриї не вільно було вивозити до Угорщини таких розповсюднених товарів як пиво, горівка, цукор і нафта, то рівномірність сталась би неможливою. Австрия також мала би право вилучити із свобідного обороту деякі угорскі товари і то очивидно так само розповсюднені, отже на примір муку, худобу, вино і солонину. Однако та трудність не відстрашила Мадярів. Числили они на зручність свого правительства, на австрийскі уступки для задержаня політичної спільности, а вкінци годили ся навіть на митову границю.

Було то в часї роз'ярення, викликаного демонстрациями у Видни, подорожию Люеґера до Букарешту, окликами Всенїмців „Проч з Угорщиною“ і т. ин.

Дня 11 с. м. явив ся ґр. Векерле в буджетовій комісиї і заявив, що цілком не наміряє заводити монополів і не хоче ніякого товару вилучувати із свобідного обороту. О горівчанім монополю подав таку цікаву подробицю: „Перед 15-ми літами був я приклонником того монополю; тоді яко міністер скарбу вийшов я в переговори з австрийским міністром скарбу дром Пленером, ми оба спільно виготовили проєкт монополю, але саме в тім часї прийшла зміна кабінетів в обох половинах монархії, ми одержали димісию і з нами разом поховоронено наш монополевий проєкт. Пізнійше я пересьвідчив ся, що в дорозї оподаткованя можна мати без клопотів більший дохід як в дорозї монополю. А що до удержавненя торговлї нафтою, то угорскі рафінериї, котрі працюють в значній части на вивіз, мусїли би стануть. Отже я пересьвідчений, що буде о много кориснійше під взглядом фінансовим порозуміти ся з австрийским правительством що до такого оподаткованя тих предметів, аби они не подорожіли для консументів, а однако давали скарбови більші доходи“.

Буджетова комісия була видко приготовлена до принятя тої заяви, бо не відозвали ся протести, помимо того, що Мадяри мусїли виречи ся красної надії. Як видко, приходить і на них розвага і они старають ся усувати колоди з дороги до економічної угоди з Австриєю.

Спомин.

(З ческого — І. Арбеса).

„Ми бавимо — але й часто плачемо“.
З памятників одної ческої артистки.

Давно вже тому...

Був весняний день — вже добре не знаю, чи то було яке сьвято чи неділя, однако був він сьвяточно млавий і по недільному щоденний.

Всї ми сидїли довкола великого родинного стола... Було то по обіді. Якийсь час не говорив ніхто ні слова; нараз відозвала ся моя мати:

— Чи підеш нинї зі мною до церкви? — спитала мене.

— Чому ні — сказав я радо, але й рівночасно нерадо; притім кидаю оком на вікно, перед котрим стоять мої товариші, котрі живими знаками хотять викликати на забаву.

Матуся піднимає ся від стола і починає убирати ся. Надягає накрохмалену спідницю і білу, цьвітисту запаску, на плечі закидає вовняну хустку, завязує хустину на голову, бере шіртинґову хустку в руку...

Ще нинї добре собі її пригадую! Она — хоч вже доходила до пятьдесятки — була все ще хорошою, статочною женщиною, мала ніжні черти, палкі чорні очи і чорне як крук волосє...

Ми вийшли на двір. Острий пронизуючий вітер сік по лици як кропивою. В сонци було холодно, в тіни морозно; раз сипали ся з хмар платки снїгу, то знов зараз потім сьвітило сьміючись сонце.

Ми перейшли мурований міст — відтак закрутами з одної улиці на другу; ішли ми то скорше, то поволійше, бо було ще досить часу до служби Божої...

Нараз задержались ми. Стояли ми перед якоюсь палатою. Мати поглянула на мене з боку. Я стояв скулений, з руками схованими глубоко в кишенях, дрожачи і дзеленкотячи зубами від студени.

На лици матусї появив ся немов страх.

— Бій ся Бога — ти цілком закостенїв! — Що я зроблю?... В церкві перестудиш ся!

Її очи блукали налякані довкола, немов би глядала якого захисту для мене.

В тій хвили загуркотів попри нас віз і задержав ся перед палатою, до котрої входило також від часу до часу по кількоро людий пішки.

Лице матусї прояснило ся.

— Ходи! — каже мати енерґічно, бере мене за руку і тягне за собою до входу в палатї.

Ми опинили ся в якійсь передній комнатї, повній людий, котру осьвічувало кілька полумінний... Менї було страшно, але заразом приємне тепло розлилось по моїм тілї. Мати витягає з кишені мошонку, розповідає щось якомусь чоловікови, платить за щось, відтак бере мене знов за руку і веде мене сходами в гору, все висше і висше, так що менї аж майже не стає віддиху від того ходу. Вкінци задержала ся перед широкими, на пів припертими дверми, котрих сторожив якийсь чоловік; менї майже видавало ся, що ті двері ведуть на під.

— Я скочу до церкви — каже она до мене — а ти війди сюди. І так довго сиди, доки не зміркуєш, що служба Божа вже скінчила ся, відтак підеш назад тою дорогою, куди ми прийшли, я буду перед брамою ждати на тебе.

Я послухав і увійшов.

Тепер опинив ся я майже в цілковитій темнотї. Якийсь дивний бренячий шум і клекіт доносить ся до мого уха зі всїх сторін. Я чалю руками довкола себе і дотикаю ся якогось предмету. Пізнаю поволи, що то довга лавка з високим поручем. — Тепер починаю розпізнавати кілька таких лавок. Перетискаю ся наперед, аж вкінци не можу дальше ступити і вкінци привикши вже до темноти, бачу

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Гостина короля Едварда у Відни. — Остаточне порішене справи Драйфуса. — Аграрна програма російского правительства. — Поди в Росиї.

Die Zeit доносить, що послїдне засїдане палати послів відбуде ся дня 17 с. м. Комісия для виборчої реформи буде радити до кінця липня. З кінцем липня розпічне ся перерва в парляментарній сесиї і буде тревати лиш до кінця серпня. З початком вересня збере ся палата послів і тодї правительство буде змагати до ухваленя виборчої реформи ще перед розвязанем палати послів. — Італїянцї рішили залишити дотеперішну обструкцию в виборчій комісиї.

Про подорож анґлїйского короля до Відня доносить Zeit, що король Едвард VII прибуде дня 5 вересня до Відня в гостину до Цїсаря і забавить до 7 вересня. Король Едвард дня 15 серпня має бути в Мариєнбадї. Повідомив він віденьский двір, що бажав би відвідати Цїсаря в Ішли. На те Цїсар заявив, що буде уважати за честь, коли король замість до Ішля прибуде до Відня. В той спосіб хотів Цїсар зазначити, що прикладає до гостини короля Едварда велике полїтичне значінє. Короля на жаданє Цїсаря будуть приймати з великими почестями.

У Франциї по кількох лїтах видвигнено знов із забутя справу Драйфуса і віддано єї до полагодженя касацийному трибуналови. Касацийний трибунал зніс присуд воєнного суду в Рен, увільнив Драйфуса від всяких закидів, уважаючи зовсїм непотрібним переведенє розправи на ново. Президент кабінету заявив, що правительство предложить парляментови проєкт закона, на основі котрого полковник Пікар одержить всї належні єму права і аванс на ґенерала бриґади, а Драйфус буде реґабілїтований і іменований шефом шкадрони. — Присуд касацийного трибуналу буде оголошений в „Дневнику урядовім“, а крім того афішами по всїх громадах краю. В той спосіб справа остаточно полагоджена і хиба вже більше не вирине на дневне сьвітло.

„Правительственний Вестнік“ помістив урядову оповістку такого змісту: Виконуючи височайший наказ, щоби зараз взяти ся до способів поліпшеня долї селян хліборобів, уряд подав до державної думи свої гадки про способи, як дати людям більше землї і зробити, щоби они красше оброблювали свою надїльну землю. Ті способи ось які: віддати малоземельним селянам на добрих умовах всї державні землї, придатні до хліборобства; коли не стане державної землї для всїх малоземельних, то купити державним коштом у панів ті землї, що они продадуть добровільно; продавати такі землї малоземельним селянам по невеликій цїнї; коли цїна, за яку продадуть землю селянам, буде більша від тої, за яку землю куплено від пана, то сю шкоду щоби приймав на себе уряд; установити так, щоби землї, роздані малоземельним селянам, не можна було продавати не-селянам, на рівнї з землями надїльними, і їх не можна продавати за довги; давати більшу поміч переселенцям; установити такі порядки, щоби лекше було продавати свої надїли тим, що переселяють ся на нові місця або беруть ся за якесь инше, не хліборобске дїло; помагати, щоби селяни лїпше обробляли свою землю, а длятого розселяти селян, коли они захочуть, робити розмежуванє надїльних земель, щоби збирати надїли в один кусок; дати громадам право самим розпоряджати своєю землею і щоби начальство доглядало тільки за тим, чи додержують громади закон; окрім того уряд допомагає переселеню в Сибір і середущу Азию, де має богато родючої землї, і нарештї, щоби як найскорше допомочи тим, що терплять великі злиднї, настановити комісиї з місцевих людий, в які будуть вибирати ся на волостних зборах і селяни. Комісиї повинні вияснити, кому найбільше потрібна земля і купувати землю через селяньский земельний банк. Думку, яка є серед селян, що земля не повинна належати комусь на власність і нею мають користувати ся самі трудящі, а через те треба примусом забрати від панів землю, уряд признає неправильною і каже, що він буде твердо охороняти право кождого. Уряд вважає, що селяни повинні дорожити тим, щоби від панів не забирали землї, бо, коли сегоднї порушать права панів, то завтра можуть протягнути руку і на права селян; трудові селяни можуть забезпечити собі здобуток своєї працї від тих, що землї не мають тільки тодї, коли они мати муть непорушне право власности на свою землю. Російскі селяни повинні знати і затямити собі, що они можуть сподївати ся собі красшої долї не від бунтів та насильства, а від мирної працї і невсипущого дбаня про них царя.

На послїднім засїданю російскої державної ради всї бесїдники заявили ся против проєкту закона о знесеню кари смерти. Член ради Крамер вказує, що від часу заведеня воєнного стану в надбалтийских провінциях устали убийства поліциянтів, натомість до нинї тревають убийства приватних осіб, за котрі виновники не укарані смертию. Вкінци передано проєкт окремій комісиї зложеній з 15 членів, з котрих 8 є за проєктом, а 7 против. Зачувати, що державна рада ухвалить закон о знесеню кари смерти, але зі значними змінами.

Новинки.

Львів, дня 14-го липня 1906.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї перебуває тепер у Відни.

— **Страшна повінь** навістила дня 10 с. м. цїле поріче ріки Стрия. На цїлім просторі від Турки аж майже по місто Стрий наробила повінь величезної шкоди в земних плодах і в запасах дерева призначеного до сплавлюваня. В Ямільници малий поточок так розгуляв ся, що забрав чотири хати, в Крушельници також малий потік розвалив пять хат і млин. Як сильна була повінь, показує ся з того, що вода знищила в кількох місцях лїсову зелїзницю в Крушельници, а шини тої зелїзницї забрала і утворила з них немов яке руштованє. Близько 6000 клеців, приладжених до вивозу, понесла вода з собою. Мости і дороги понищені. Під Стрием залляла вода село Кавчий кут. — Про повінь в Крушельници пишуть до „Дїла“: Ту повінь справила притока ріки Стрия, звана „Річка“, котра по одногодинній тучі виляла так, що змінила ся в могучу, кількасот метрів широку ріку, уносячу цїлі скали і величезні камінні стовпи мосту новобудуючої ся зелїзницї. Та отже „Річка“ тим лекше забрала в горішнім своїм бігу тисячі а тисячі клеців і цїлі стовпи лїсових ломів місцевого дїдича Крізера (полишених з недбальства в потоках) і бючи ними о поля, огороди та людскі загороди, викликала страшну катастрофу. Шість мешкальних хат підмулила вода так, що они на воздухах висять і вже їх розібрано або розбере ся, три хати обійшла вода наоколо, так, що они нинї стоять на острові і при слїдуючій повени мусять пійти з филями. Крім того унесла з собою повінь кільканайцять господарских будинків, млин шляхотскої громади, всї мости та кладки, побурила давну лїсову зелїзницю і т. п. Однак що більше накости вдїяла розбурхана вода на полях і громадских дорогах. Немогучи помістити ся з причини клеців в старім своїм руслї, виляла на прилеглі поля та огороди і на сотках моргів замулила всї земдеплоди, або знївечила їх раз на все, поробивши собі на них нові роэтоки або шутровища. Так пропало громадї і поодиноким людям і без того дуже убогим в поли, яких 200 моргів піль і насовиск! Загальна шкода, цїнячи все невисоко, у самих селян виносить 400 до 500.000 К, отже як на бідне гірске село — страшна. Село представляє нинї так сумний і грозою переймаючий образ, що годї описати. Як далеко око сягне в напрямі до гір, широкі кількасот метрів шутровища, а на них скали, стоси нанесених і хімерно порозкиданих клеців і лїсових ломів, материяли і знаряди з забраних будинків і покрив із соломяних криш, овочеві дерева з корінем, гилями та овочами, все хаотично помішане, по боках тих шутро-

---

то, чого ще нїколи доси не бачив... В тій самій хвили блискає саме передо мною сильне сьвітло і вскорі я бачу всьо дуже добре як в білий день — перший раз в моїм житю глягджу з найвисшої ґалєриї на льожи, партер, занавіси і публику...

Довго стояв я тихо, запираючи віддих. Відтак сїв я на лавку і ждав на піднесенє заслони...

Я бачив і чув всьо, хоч не всьо розумів і майже нїчого не міг поняти...

Вкінци заслону спущено.

Розіґрітий, ба просто розгорячений, збіг я сходами на долину, де матуся ждала вже на мене — — І від тої хвилї попав я в сїти заманюючої сирени... Отверто признаю ся, що я полюбив єї горячо, пристрастно, щиро: єї дім став для мене любійший як всї инші на сьвітї.

* * *

Трийцять лїт минуло від тої хвилї... Знов день весняний, але морозний, непривітливий. Відказую невдоволений „на обставини“, на нашу безсердечність, нерішучість і т. ин. коли хтось отвирає двері поволи, тихо, нерішучо. На порозї стоїть матуся!

Она вже старушка з білим як сніг волосєм, але єї стать — хоч сама видає ся так слабою, що здасть ся, весняний подув вітру міг би єї звалити — все ще не подає ся, лице зівяле, поморщене, синими жилками покрите, око мутне і без блеску, колись мягка рука, що так ніжно і з любовію гладила, дрожить на клямцї, немов би хотїла зсунути ся з неї...

Я встаю і підходжу до матусї.

— Прости, мій любий сину! — каже непевно а рівночасно так мягко. — Я вже сто разів хотїла тебе питати — але все і все забуваю на то...

І єї мутний погляд паде поволи на вікно, з котрого видко величавий будинок.

Я зрозумів єї.

— Говорите, матусю, про театр? — спитав я живо. — Я вскорі вас там заведу, так як ви мене колись перед лїтами.

— Ах нї, нї — любий! — каже матуся поволи. — Моє око вже не видить далеко і ухо вже відмавляє деколи послуху — я ледве доволїклась би до порога...

Хочу їй щось відповісти, але грудь стискаєсь судорожно, а матуся говорить дальше дрожачим непевним голосом:

— Коли можеш — то прошу — скажи тим панам, аби они поспішили... Бо инакше я скорше помру, нїж зможу тебе провести до порога.

Я мовчки стояв перед нею.

Я не знав, чи маю тїшити ся, чи плакати рівночасно. Мою грудь підносило щасливе зворушенє і — чому не маю того зрадити? — сльози поплили з моїх очий.

* * *

Минуло лиш кілька днів.

Матуся заснула на віки — тихо, спокійно, без борби, без скарги — — — —

І ми писателї — від часу до часу бавили других — але й ми деколи плачемо.

вищ на стрімких берегах повислі (декотрі валячі ся) хати — то всьо наповняє пригноблєнем і грозою не лиш місцевих але і посторонних людий. Одним словом, нещастє велике, а нї звідки надї на поміч і ратунок, для тутешних людий, котрих значна часть вже через вторічне градобитє і першу сегорічну страшенну повінь була матеріяльно зруйнована.

— **Немила пригода з поромом** скоїла ся на ріцї Стрию дня 10 с. м. в Крушельници. Під сильним напором прибуваючої води урвав ся з линви пором в хвили, коли перевозив 16 людий та фіру о. Даниловича з Підгородець і наповнивши ся водою пішов разом з филями ріки. Нещастні не мали нї весел, анї жердок, отже не могли поромом кермувати, а з берега не можна було поспішити їм з помочию задля ширини і глубини води. Тому з страшним лементом та окликами розпуки плили серединою розбурханої ріки, дожидаючи на скрутї під Капливим (скалистим берегом на корчиньско-синевідскій границї) певної загибели.... Однак в найстрашнїйшій хвили, перед тим місцем уратували їх відважні люди із Синевідска, кинувши їм на пором „канат", т. е. довгий та грубий шнур і притягнувши їх відтак з поромом до берега. Завдяки сему страшна пригода скінчила ся щасливо.

— **В справі пожару в Кинячцї,** про який ми доносили, подаємо нинї близші подробиці. Огонь почав ся о год. 5 пополудни на приходстві в возівни, де лежав хорий парубок, який, як здає ся, курив люльку. Імовірно, від люльки затлїла солома і огонь обняв в однїй хвили стайнї, мешкальний дім і шпихлїр. Про ратунок худоби не було мови. В огни згинуло 21 штук худоби, між ними 11 коний, 3 штуки рогатої худоби і 7 безріг. Корови були в поли і через те спасли ся. З мешкального дому винесено в безпечне місце всї річи. Будинки були обезпечені. Інвентар необезпечений. Парох о. Студиньский потерпів шкоду , на яких 6.000 корон.

— **Пробитий злодїй.** В Бруховичах під Львовом два жандарми приловили оногдашної ночи двох злодїїв в хвили, коли закрадали ся через вікно до віллї і підчас бійки, яка виязала ся, жандарм пробив одного із злодїїв, Данила Гищака, баґнетом на смерть.

— **Для оселянок в Милованю** надіслали слїдуючі Добродїйки одїж та біле, а іменно: Вп. Ольга Левицка з Винник одїж та матерію на суконки, п. М. Федакова суконки, фартушки та черевики, п. Стефановичева біля, п. Ґнатюкова біля і суконки, п. Кордубєкий з Сушна полотно, о. Левицкий з Блюдник одїж і біля. За тї дари складає видїл Оселї щиру подяку. Рівнож дякує Вп. Паням Е. Стефановичевій, Чапельскій і Ґеорґеровій за шитє пошевок для Оселї. — *Ольга Бачиньска.*

За кілька днів виїдять Оселянки на ферії до Милованя. Видїл Товариства вакаций-них осель був приневолений, окрім назначеного числа 33 оселянок, приняти ще кілька бездомних сиріт. Позаяк фонди дуже незначні, звертає ся видїл з щирою просьбою до прихильників рускої дїтвори шкільної, щоби поспішили з своїми датками та уможливили удержанє дїтвори. Датки просить ся надсилати до Ольги Бачиньскої, Куркова 4.

— **З „Труда".** Наука в концесионованїй Намістництвом школї моднярства в нашім товаристві триває 10 місяців, від 15. вересня до 15. липня; по укінченю курсу учениці дістають дипльоми, уповажняючі до веденя моднярства на власну руку. Дирекция товариства поручає також ученицї, котрі укінчили науку в тій школї, на управляючі і підручні панни до маґазинів мод так у Львові як і на провинцию. Вписи до школи починають ся дня 1. вересня. Близших пояснень удїляє канцелярия товариства, Ринок 39. II. поверх. — *Дирекция.*

— **Вислїд клясифікациї бурсаків.** В бурсї руского Тов. педаґоґічного у Львові (ул. Вірменьска ч. 2.) поміщених було в сїм році шк. 200 питомців, учеників руской ґімназиї. Після стану родичів було сиріт по сьвященниках 5, синів учительських 11, синів урядників приватних 10, ремісників 22, дїтий селяньских 152. При клясифікациї з кінцем року шкільного одержало 70 степень відзначаючий, 127 першу клясу, 1 поправку, а 2 не було клясифікованих з причини довгої недуги. Обичаї похвальні одержало 135 питомців, а пильність тревалу 70.

— **Бараболяні ґузики.** Неодному буде се дивним, коли довідає ся, що ґузики при его одїжи зроблені з картофлї. В дїйстности оно справдї так, а передовсїм в Америцї найбільше ґузиків виробляють з картофель. Людям видає ся, що тї ґузики зроблені з рога або з кости, а они зроблені з картофляної мучки, змішаної з відповідними хемічними складниками. Належить ще додати, що ґузики тї досить тревалі, а зафарбовані зовсїм виглядають, як би були зроблені з рога.

† **Померли:** Михайло Паньків, директор задаткової каси з Камінці струмиловій, дня 4 с. м., в 39-ім році житя; — Іван Волошин, господар в Ролеві, дрогобицкого повіта, отець звістного співака, п. Михайла Волошина, дня 12 с. м., в 73-ім році житя; — Василь Хиреш, ученик VI-ої кляси руской ґімназиї у Львові, дня 3 с. м. в Скоморохах, рогатиньского повіта; — о. Володимир Ґолїнатий, парох в Шельпаках, збаражского повіта, дня 3 с. м. в 54-ім році житя, а 29-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 14 липня. Комісия виборчої реформи приняла на основі компромісу між Італїянцями а Словінцями роздїл мандатів в Істриї, Ґориции і Триєстї в той спосіб, що Італїянцї дістають в самім Триєстї 4 мандати, а Словінцї в Істриї і Ґориции по 3, а в Триєстї оден мандат.

Варшава 14 липня. На ґенерала Швейковского, члена воєнного суду, зроблено замах. Ґенералови не стало ся нїчо, зате его жінку поцїлено двома кулями.

Варшава 14 липня. На передмістю Воля застрїлено 2 полїциянтів, а на передмістю Охота 1. Урядовий „Варш. Дневнік" доносить, що в червни застрїлено 27 полїциянтів, а 10 ранено.

Лодзь 14 липня. Оногдї вечером застрілив якийсь молодець на улици земского стражника Серґієнка і утік.

Петербург 14 липня. Заповіджену гостину анґлїйскої фльоти відложено на пізнїйше, бо правительственні круги з огляду на полїтичну кризу в Росиї боять ся, щоби та гостина не побільшила аґітациї і викликала ріжні небажані наслїдки.

Петербург 14 липня. На вчерашнім засїданю думи промовляв товариш мінїстра справедливости, Солердиньский, бороняча правительство. У відповіди пос. Родічев сказав, що мінїстер справедливости є нужденним слугою мінїстра внутрішних справ, котрого девіза єсть: лїпше нарушити закон, як увільнити невинного. В подібнім острім дусї промавляв пос. Аладїн, домагаючись димісиї кабінету мінїстрів.

Петербург 14 липня. Чутка о димісиї кабінету удержуєсь дальше. Говорять о мінїстерстві коаліцийнім, хотяй кадети заявляють, що згодять ся на кабінет, зложений лише з членів їх партиї.

Задоньск (воронїжска ґубернія) 14 липня. В Козлові і сусїдних дворах тревав вчера цїлий день погром. Селяни знищили все добро, а будинки спалили. Стражники були безсильні супротив рабівників. Прибули драґони.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 14 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·80; жито 5·70 до 5·90; овес 8·60 до 8·80; ячмінь пашний 6·70 до 7·—; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Педонада. (Телефона ч. 527).